

11η Ιουνίου

τη Διεθνή Ημέρα Αλληλεγγύης με τον Marius Mason

και τους Αναρχικούς Μακροχρόνια Κρατούμενους

Το τοπίο μεταμορφώνεται

11η Ιουνίου

τη Διεθνή Ημέρα
Αλληλεγγύης με τον
MariusMason και τους
Αναρχικούς Μακροχρόνια
Κρατούμενους

2025

*Το τοπίο
μεταμορφώνεται*

Η άνοιξη ξεδιπλώνεται και έχει έρθει και πάλι η ώρα να κοιτάξουμε προς την 11η Ιουνίου, τη Διεθνή Ημέρα Αλληλεγγύης με τον Marius Mason και τους Αναρχικούς Μακροχρόνια Κρατούμενους. Ενώ ο εορτασμός αυτής της ημέρας γίνεται για να δώσουμε προσοχή στον Marius και σε άλλους αναρχικούς κρατούμενους που κινδυνεύουν να ξεχαστούν λόγω των μακρών ποινών τους, σκεφτόμαστε επίσης συνεχώς πώς να τονίσουμε πόσο αναπόσπαστο κομμάτι είναι οι κρατούμενοι και ο αντιφυλακτικός αγώνας στο σύνολό του, στην πορεία μας προς την ελευθερία.

Ο χώρος της φυλακής έχει από καιρό επαναστατικό και επαναστατικό δυναμικό. Η φυλακή είναι ένας τόπος όπου οι επαναστάτες συναντιούνται μεταξύ τους, μαθαίνουν από κοινού και οργανώνονται μεταξύ τους. Η ιστορική κληρονομιά της εξέγερσης στο εσωτερικό σημαίνει ότι η φυλακή του σήμερα είναι ακόμη καλύτερα εξοπλισμένη για να διαχειριστεί, να απομονώσει και να καταστείλει τη ρήξη. Ωστόσο, η φυλακή, όπως όλα τα άλλα, δεν είναι ολοκληρωτική ως προς την ικανότητά της να ελέγχει ή να καταπνίγει. Παρά την καταστολή, παρά τις αποβλακωτικές συνέπειες πραγμάτων όπως τα ναρκωτικά και η ιδρυματική βία, οι κρατούμενοι συνεχίζουν να καινοτομούν και να προσαρμόζονται και όσοι από εμάς έξω μπορούμε να συνεχίσουμε να κάνουμε το ίδιο, στις σχέσεις αλληλεγγύης και στις κινήσεις μας προς έναν κόσμο χωρίς φυλακές. Φέτος, μας εντυπωσιάζει το όραμα ενός σπόρου που βλαστάνει από τη φωτιά. Περιμένει τη ζέστη και τον καπνό να δείξουν πότε το περιβάλλον είναι καθαρό και κατάλληλο, για να πάρει την ευκαιρία του στη ζωή. Σε έναν υπερ-πολιτισμένο κόσμο που έχει προσπαθήσει να εξαλείψει τη φωτιά στην προσπάθειά του για κυριαρχία, πρέπει να βάλουμε φωτιά στο παλιό και να καλέσουμε μια γέννηση νέας ζωής.

Καθώς ο τρόμος αυτής της κυρίαρχης τάξης πραγμάτων φτάνει σε νέα, ή τουλάχιστον σε προηγούμενως συσκοτισμένα ύψη, σκεφτόμαστε πώς να ενθαρρύνουμε νέα μονοπάτια και σχέσεις δίπλα σε ένα έδαφος που είχε δυνατότητες και ενσάρκωσε την εξέγερση από την αρχή του. Τα μονοπάτια μας θα συνεχίσουν να απαιτούν πειραματισμό, προσαρμοστικότητα, εφευρετικότητα. Μακάρι να αναζωογονηθούμε από το σβήσιμο των παλαιών δυνάμεων και να ζωντανέψουμε από την ετοιμότητά μας για νέους τρόπους ζωής και να τους υιοθετήσουμε!

Υπάρχει μια περήφανη ιστορία αναρχικών και άλλων ριζοσπαστών που συναντιούνται στη φυλακή, και μια ιστορία που αυτοί καθοδηγούν και διδάσκουν άλλους. Η απελευθέρωση των μαύρων και οι παρακείμενοι αγώνες στις ΗΠΑ δημιούργησαν θύλακες ριζοσπαστικοποίησης μέσα στις φυλακές, αν αυτές

συλλαμβάνονταν, που οδήγησαν σε στιγμές όπως η εξέγερση της Αττικής το 1971. Οι μεταγωγές των μακροχρόνια ανυπότακτων οδηγούν σε συναντήσεις μυαλών, όπως όταν συναντήθηκαν οι SundiataAcoli, JoeJoeBowen, HanifShabazzBey και RayLucLevasseur στο Marion του Ιλινόις. Ο JoeJoe, για παράδειγμα, συνέχισε να διδάσκει στρατηγικές αντάρτικου για πολύ καιρό μετά.

Μακροχρόνια αναρχικοί κρατούμενοι έχουν συμμετάσχει σε απεργίες πείνας και εργασίας σε φυλακές σε όλο τον κόσμο, συμπεριλαμβανομένων κυρίως πολλών Ελλήνων συντρόφων, όπως ο Νίκος Μαζιώτης. Οι Χιλιανοί αναρχικοί, ανατρεπτικοί κρατούμενοι και κρατούμενοι των Μαπούτσε γράφουν συλλογικά δηλώσεις για πολλές ημέρες δράσης, και όχι λιγότερο από όλους η MónicaCaballero, παραμένοντας συνδεδεμένοι με τους αγώνες πέρα από τα τείχη. Εμπνέουν επίσης την πρόκληση έξω από τη φυλακή, όπως βλέπουμε σε πολλές δράσεις που διεκδικούνται σε αλληλεγγύη με τους συντρόφους που προαναφέρθηκαν, και πρόσφατης σημασίας: Η 180ήμερη απεργία πείνας του AlfredoCospito που, πριν λήξει πέρυσι, προκάλεσε τόσες πολλές εμπρηστικές δράσεις. Υπήρξαν επίσης περιπτώσεις που ηλικιωμένοι και ισοβίτες ανέλαβαν την ευθύνη για μαζικές δράσεις για να προσπαθήσουν να προστατεύσουν άλλους από επιπλέον χρόνο και συνέπειες.

Το κράτος χρησιμοποιεί τις φυλακές για να περιορίσει και να περιορίσει τα επαναστατικά άτομα, τα επαναστατικά εγχειρήματα και την εξωτερική οργάνωση. Αυτό μπορεί μερικές φορές να γυρίσει μπουμεραγκ, μετατρέποντας τη φυλακή σε εστία εξέγερσης και ριζοσπαστικοποίησης. Για να προσαρμοστούν στο επαναστατικό δυναμικό της οργάνωσης των κρατουμένων, οι σύγχρονες φυλακές χρησιμοποιούν διάφορα εργαλεία για τον έλεγχο της κίνησης ανθρώπων, ιδεών και δεξιοτήτων σε μια προσπάθεια να καταπνίξουν την πιθανή εξέγερση. Τα εργαλεία αυτά περιλαμβάνουν την παρακολούθηση – ολοένα και περισσότερο τεχνολογική – των ατόμων, των κινήσεων και των σχέσεων και την υποδαύλιση των διαιρέσεων μεταξύ των κατηγοριών των κρατουμένων, φέρνοντάς τους αντιμέτωπους μεταξύ τους. Η άμεση σωματική βία και η απομόνωση χρησιμοποιούνται ακόμη πιο απελευθερωμένα στους ταραχοποιούς, τους υποστηρικτές και τους δασκάλους. Εκτός από το να ρίχνει κάποιον στην απομόνωση, μερικές φορές για δεκαετίες, το σύστημα μεταφέρει επίσης ανθρώπους μακριά από το μπλοκ τους, από εκείνους που εμπιστεύονται και οργανώνονται μαζί τους, ή στην άλλη άκρη της χώρας από την οικογένεια και τους υποστηρικτές τους. Η συνεχής επέκταση των συστημάτων και των εγκαταστάσεων των φυλακών είναι απαραίτητη για να μπορούμε να διαχωρίζουμε και να απομακρύνουμε ο ένας τον άλλον. Κάθε φορά που οι φυλακισμένοι εξεγείρονται, το κράτος αυξάνει και προσαρμόζει αυτά τα μέτρα και καινοτομεί με νέα, για να αποτρέψει να ξανασυμβεί. Όλα τα εμπόδια που αντιμετωπίζουμε σήμερα στο να παραμείνουμε συνδεδεμένοι και ενδυναμωμένοι είναι απόδειξη του πόσο πολύ πρέπει να φοβούνται οι δεσμοφύλακες και οι διευθυντές.

Πώς, λοιπόν, θα προσαρμοστούμε επίσης στην καινοτομία των εργαλείων και των τεχνικών ελέγχου. Κατ' αρχάς, πρέπει να προσπαθήσουμε να τα κατανοήσουμε.

Συχνά είναι οι μακροχρόνια κρατούμενοι που μπορούν να παρατηρήσουν, να δοκιμάσουν και να διατυπώσουν καλύτερα τη συμπεριφορά του κράτους, όπως την έχουν δει να μεταβάλλεται με την πάροδο του χρόνου. Αυτός είναι μόνο ένας από τους πολλούς λόγους για τους οποίους πρέπει να διευκολύνουμε ενεργά τη συμμετοχή τους σε αναρχικούς χώρους. Έτσι, για εμάς, η ανάπτυξη περιττών και αποκεντρωμένων τρόπων για να παραμένουμε σε επικοινωνία παρά την επιτήρηση και τη λογοκρισία είναι απαραίτητη.

Αυτό απαιτείται για να μπορέσουμε να οικοδομήσουμε την εσωτερική-εξωτερική οργάνωση και τις συνεργασίες μεταξύ των φυλακισμένων και των πιο ελεύθερων. Η αλληλογραφία χρησιμεύει επίσης για να υπενθυμίζει στους αιχμαλώτους ότι δεν είναι ξεχασμένοι και στους αιχμαλώτους τους ότι παρακολουθούμε. Η υλική υποστήριξη είναι επίσης απαραίτητη. Τα χρήματα για τους αναρχικούς φυλακισμένους όχι μόνο τους βοηθούν να πάρουν ό,τι χρειάζονται από το κομισάριο, αλλά μπορούν επίσης να ρέουν σε άλλους που έχουν λιγότερη κοινωνική υποστήριξη. Πέρα από το commissary, τα χρήματα μπορούν επίσης να χρησιμοποιηθούν στην οικονομία της φυλακής για την αγορά ή τη δημιουργία εργαλείων για τη διατήρηση της επικοινωνίας ή για την προστασία από τη βία των φρουρών ή των συγκρατούμενων. Πρέπει επίσης να οικοδομήσουμε την ικανότητα να ενεργούμε με αλληλεγγύη και ως απάντηση σε όσα μαθαίνουμε από τους συντρόφους μέσα, είτε αυτό γίνεται με τη μορφή διαδηλώσεων στις φυλακές, τηλεφωνικών ζαπ, καταστροφικών ενεργειών και άλλων πραγμάτων που λίγοι από εμάς έχουν ακόμη ονειρευτεί.

Όταν ένας αναρχικός πηγαίνει στη φυλακή, μπορεί να χρησιμεύσει ως σημείο σύνδεσης μεταξύ των ανθρώπων μέσα και έξω. Η δέσμευσή μας και ο τρόπος με τον οποίο υποστηρίζουμε τους κρατούμενους επιτρέπει σε αυτή τη σύνδεση να αποδώσει καρπούς, όχι μόνο για τα άτομα, αλλά και, στις καλύτερες περιπτώσεις, να αμφισβητήσει την εξουσία του κράτους εκεί που είναι πιο συγκεντρωμένη. Υπάρχουν πολλές μορφές που μπορεί να πάρει αυτός ο ρόλος του αναρχικού και πολιτικοποιημένου κρατουμένου. Μπορούν να χρησιμοποιήσουν τη θέση τους, τη φωνή τους και την ικανότητά τους να την ενισχύουν, για να μιλήσουν για ευρύτερα ζητήματα. Αυτό ενημερώνει τους εξωτερικούς συντρόφους για τους αγώνες των αιχμαλώτων ανθρώπων. Στις ΗΠΑ, αυτό έχει φανεί καλύτερα στους αγώνες της Μαύρης Απελευθέρωσης και την επικάλυψη μεταξύ της δραστηριότητας του Κόμματος των Μαύρων Πανθήρων και του Μαύρου Απελευθερωτικού Στρατού έξω, και των εξεγέρσεων στις φυλακές και τις φυλακές σε όλη τη χώρα. Πιο πρόσφατα, είδαμε τον Έρικ Κινγκ να υπερασπίζεται τους φίλους που έκανε μέσα στη φυλακή, οι οποίοι τον βοήθησαν σε μερικές από τις πιο δύσκολες στιγμές του. Είδαμε επίσης αρκετούς ανθρώπους κλεισμένους σε φυλακές της Ατλάντα για συμμετοχή στο StopCorCity και στην Πενσυλβάνια για υποτιθέμενη συμμετοχή στην απελευθέρωση των ζώων να χρησιμοποιούν τις διασυνδέσεις τους στα μέσα ενημέρωσης για να περιγράψουν τις συνθήκες που επικρατούν μέσα και να διηγηθούν τις ιστορίες των ανθρώπων που συνάντησαν μέσα. Οι περισσότεροι άνθρωποι στη φυλακή δεν έχουν κανέναν που να μπορεί να πολλαπλασιάσει τα λόγια τους, είτε μέσω ενός blog, ενός zine ή ενός γκράφιτι.

Οι αναρχικοί χώροι μπορούν και κάνουν ακριβώς αυτό. Ο Michael Kimble είναι ένα εξαιρετικό παράδειγμα που λειτουργεί ως αγωγός μεταξύ εξωτερικής υποστήριξης και ενός αιχμαλώτου queer πληθυσμού που κάνει αμοιβαία βοήθεια με τους δικούς του όρους. Αν και είναι ακόμα πολύ επισφαλής και υπό επίθεση, ο Marius Mason έχει καταφέρει να επηρεάσει έντονα τη μεταχείριση και την πρόσβαση των τρανς ατόμων στο ομοσπονδιακό σύστημα φυλακών.

Το 2020, ο Τζέρεμι Χάμοντ κατέγραψε ένα βίντεο με τον εαυτό του και άλλους αιχμαλώτους να εκφράζουν την αλληλεγγύη τους στις διαμαρτυρίες του BlackLivesMatter στους δρόμους. Ο Μαλίκ Μοχάμεντ γράφει μια στήλη στο ιστολόγιό του που αφηγείται τις ιστορίες και κάνει συνεντεύξεις με ανθρώπους που έχει συναντήσει σε συνθήκες απομόνωσης. Μέσω της σύνδεσής του με άλλους αναρχικούς, ο Michael Kimble μοιράζεται τη ριζοσπαστική μαύρη ιστορία στο τετράγωνό του κατά τη διάρκεια του Μήνα Μαύρης Ιστορίας και του Μαύρου Αυγούστου. Με αυτούς τους τρόπους, οι αναρχικοί κρατούμενοι συνδέουν τον εσωτερικό αγώνα και τη ριζοσπαστικοποίηση με το ευρύτερο κίνημα έξω.

Το αντίστροφο ισχύει επίσης. Λόγω της φύσης της θέσης τους, οι αναρχικοί κρατούμενοι ενισχύουν το ευρύτερο κίνημα ενημερώνοντας την ανάλυση, τις μεθόδους και τις προτεραιότητές του. Με την ένταξή τους στον αναρχικό χώρο, απομυθοποιούμε τον εγκλεισμό και διδάσκουμε ο ένας στον άλλον τις βέλτιστες πρακτικές και τεχνικές επιβίωσης. Αυτό, με τη σειρά του, ενδυναμώνει τους άλλους να αναλάβουν τα απαραίτητα ρίσκα, γνωρίζοντας ότι δεν είναι μόνοι τους. Η δέσμευσή μας να υποστηρίξουμε τους κρατούμενούς μας, μας κρατάει ειλικρινείς στην αξία μας να αντιμετωπίζουμε την κρατική εξουσία ακόμα και εκεί που είναι πιο ισχυρή. Η διατήρηση σχέσεων και η διευκόλυνση της συμμετοχής στο χώρο του κινήματος ανθρώπων που μας έχουν αφαιρεθεί σωματικά, παρέχει στους αναρχικούς μια πτέρυγα αγώνα που βρίσκεται «πίσω από τα ψέματα του εχθρού». Η εξουσία της φυλάκισης, της εξαφάνισης, της σιωπής, της κλοπής συντρόφων, της οικογένειας και των φίλων πρέπει να αμφισβητηθεί. Και αυτή η αμφισβήτηση μπορεί να γίνει μόνο με άλλους πολιτικοποιημένους και επαναστάτες κρατούμενους. Με το να συναντιούνται και να αγωνίζονται μαζί στη φυλακή, ενισχύονται οι δεσμοί μεταξύ των ποινικοποιημένων ανθρώπων και των υποτελών τάξεων: μια άτυπη και παράτυπη συνάντηση των εχθρών του κράτους.

Οι κινήσεις μας προς μια ζωή ελευθερίας αναμφίβολα διαμορφώνονται και ενισχύονται από τον αγώνα δίπλα σε αυτούς που έχουν αιχμαλωτιστεί από το κράτος. Η φευερρετικότητα και το θάρρος που απαιτούνται για τη διατήρηση της επιβίωσης και των αξιών του ατόμου στο εσωτερικό μπορεί να μας διδάξει πολλά για το τι πνεύμα θα πρέπει να επιστρατεύσουμε καθώς προχωράμε μπροστά. Είθε αυτή η 11η Ιουνίου να είναι μια μέρα για να σκεφτούμε αυτούς που αγαπάμε μέσα, αυτούς που μεγαλώνουμε και αγωνιζόμαστε μαζί τους και που είναι κλειδωμένοι, και να κάνουμε περαιτέρω κινήσεις ενάντια σε αυτόν τον κόσμο γεμάτο φυλακές και τις δυνάμεις που τον συντηρούν.

Ενημέρωση κρατουμένων:

Ο Marius Mason απέχει λιγότερο από 2 χρόνια από την αποφυλάκιση! Παρά την πρόοδο που έχει κάνει για τον εαυτό του και για άλλους τρανσέξουαλ κρατούμενους, και λόγω των αντιτρανς πολιτικών της ομοσπονδιακής κυβέρνησης των ΗΠΑ,

τον Μάρτιο μεταφέρθηκε πίσω σε μια γυναικεία εγκατάσταση στο Danbury του Κονέκτικατ. Η πολιτεία απαιτεί επίσης τώρα να αναφέρουμε το όνομα Marius στην αλληλογραφία μας. Ο Michael Kimble μεταφέρθηκε επίσης πρόσφατα σε άλλη εγκατάσταση της Αλαμπάμα. Εξακολουθεί να εργάζεται για την εκ νέου καταδίκη του και συνεχίζει να συμμετέχει σε αναρχικές εκδόσεις. Αφού ξεκίνησε απεργία πείνας εξαιτίας της αφαίρεσης της περιουσίας του και άλλων παρενοχλήσεων, ο Μαλίκ Μοχάμεντ μεταφέρθηκε σε άλλη εγκατάσταση στο Όρεγκον. Και σε αυτή την εγκατάσταση, επίσης, έχει στοχοποιηθεί και έχει μπει σε απομόνωση, κατηγορούμενος ψευδώς ότι προσπαθούσε να οργανώσει μια γενική απεργία. Ο Sean Swain συνεχίζει τη συνεργασία του με το ραδιόφωνο Final Straw. Ο σύντροφος Ζ έχει επίσης συνεργαστεί με το Final Straw και έχει γράψει άρθρα για το περιοδικό Texas Observer. Το Xinachtli έχει μια νέα εκστρατεία συγκέντρωσης χρημάτων.

Σε διεθνές επίπεδο γιορτάζουμε την απελευθέρωση του ClaudioLavazza από τη φυλακή πέρυσι, μετά από μια ολόκληρη ζωή στον αναρχικό αγώνα. Σημειώνουμε επίσης τη συνέχιση του αγώνα του AlfredoCospito και τώρα του FranciscoSolar (στην Ιταλία και τη Χιλή, αντίστοιχα), ενάντια στις ιδιαίτερα αποτρόπαιες συνθήκες κράτησής τους. Η MónicaCaballero συνεχίζει να οργανώνεται και να μιλάει μέσα από τις φυλακές της Χιλής, και πρόσφατα είδαμε κάποιες εκκλήσεις για οικονομική υποστήριξη. Νέα καταστολή έχει επίσης ξεκινήσει στην Ελλάδα, μετά από μια άκαιρη έκρηξη στην Αθήνα, που σκότωσε έναν σύντροφο και τραυμάτισε έναν άλλο, τη Μαριάννα. Συμπαραστεκόμαστε σε όλους εκείνους τους συντρόφους που κατηγορήθηκαν μετά την έκρηξη. Επίσης, το αίτημα του Νίκου Μαζιώτη για αποφυλάκιση υπό όρους έχει απορριφθεί από τα ελληνικά δικαστήρια, καθώς εξέφρασε την προφανή αλήθεια ότι «οι επαναστάτες δεν “διορθώνονται” ούτε »βελτιώνονται ηθικά«,» οπότε αναμένεται να εκτίσει ολόκληρη την ποινή του. Τέλος, προσθέσαμε άλλους δύο αναρχικούς στον κατάλογο των μακροχρόνια κρατουμένων, καθώς το χιλιανό κράτος ετοιμάζεται να ασκήσει δίωξη στους Aldo και LucasHernandez – ο καθένας αντιμετωπίζει δεκαετίες φυλάκισης, καθώς κρατείται προφυλακισμένος από τον Δεκέμβριο του 2022. Με κάθε νέα και συνεχή προσπάθεια των κρατών του κόσμου να επιβάλλουν την υπακοή στα καταπιεστικά τους προγράμματα, αναγνωρίζουμε κι εμείς μια επείγουσα επιθυμία για την καταστροφή τους.

Κάθε χρόνο, η 11η Ιουνίου χρησιμεύει ως ημέρα για να θυμόμαστε τους μακροβιότερους φυλακισμένους αναρχικούς συντρόφους μας με λόγια, πράξεις και συνεχή υλική υποστήριξη.

**πληροφορίες για
κρατούμενους,
εράνους,
εκδηλώσεις,
δράσεις,
αναφορές,
και πολλά άλλα στο**

JUNEII.ORG